

PRVOTISAK
IVAN MARTINAC
Četvrto
šišanje
do glave

Ivan Martinac, 28. 8. 1999.
Snimio Mario JAVORČIĆ

za G.I.

Roditelji me, kao dijete, nisu šišali do glave, nije im ni palo na pamet, a svojom sam se voljom prvi put ošišao u Armiji, u slovenskoj vukojebini (ukoliko Slovenija uopće ima vukojebinu) što zvala se Bohinjska Bela. Bila je nedjelja, 22. kolovoza 1965. dva dana prije početka Međunarodnog filmskog festivala u Dubrovniku.

Na toj sam 27. UNICA-i imao dva (od četiri) filma u državnoj selekciji, pa su i Zagreb i Beograd uporno zahtijevali od nadležnih vojnih organa da me puste do 2. rujna.

Ma kakvi!

Kapetan me je Kovač (Hrvat iz zapadne Hercegovine) uistinu mrzio

i zbog moje visoke naobrazbe i zbog mojega oca (negdašnjeg domobranskog poručnika) što je pisalo u tzv. karakteristikama, koje su baš o meni (najstarijem regrutu) poslale iz Splita.

Sve u svemu, nitko ga nije mogao udobrovoljiti, jedino sam ja protestirao - svojom vlastitom kosom.

Drugi put sam se ošišao, razumije se - do glave, 10. kolovoza 1995.

(na dan punog mjeseca, kako astrolozi preporučuju) a u počast hrvatskim brigadama što su oslobodile Knin. Ta je mlada kosa nesmetano rasla više od četiri godine, sve do 9. rujna 1999. kada sam je ošišao opsjednut idejom da najduži pramen zatvorim u kocku od prozirnog stakla (7 x 7 x 7)

i pod imenom SUSBINA posvetim svojem karmičkom prethodniku Gaiusu Utiusu (salonitanskom pomorcu i trgovcu) rođenom pri kraju stare ere, ili na početku Kristova doba.

Čovjek sam u poodmaklim godinama, teče mi naime 64. od sumraka do sumraka, skroz monotono.

Uz to, zdravlje me ne služi, da ne kažem nešto gore, radikalnije,

pa je posve logično da sam odlučio prestati s radikalnim šišanjima (iz bilo kojeg razloga) i zadovoljiti se, kao svaki normalni čovjek, podšišavanjima.

Deveti je srpnja 2001.

Sjedim ispred televizijskog ekrana gledajući kako se od Gorana Ivaniševića malo-pomalo udaljava wimbledonska pobjeda, a istim tempom iz mojega tijela niče napol zaboravljeno čuvstvo - sažaljenje i kako je raslo, raslo i raslo,

počeo sam moliti:

Bože, daj Goranu Wimbledon

pa ću se ošišati do glave,

odmah nakon pobjede.

Ništa!

Daj, molim Te, Bože, Goranu Wimbledon.

Ništa!

Ništa i ništa!

Shvatio sam da mi je molitva uzaludna jer krivo molim, a krivo molim jer se Bogu ne sviđaju ni DAJ ni MOLIM nego samo SMILUJ SE.

Smiluj se, Bože, Goranu, danas u Wimbledonu,

Smiluj mu se, Bože, smiluj mu se, Bože,

danas u Wimbledonu,

pa ću se ošišati na nulu...

I smilovao se milostivi Bog i ja sam

(u 17 sati po hrvatskom vremenu)

skinuo svu kosu sa svoje jadne glave.

Večer je.

Upravo je završio 18. nastavak televizijske serije

The West Wing, s Martinom Sheenom

(Sedlarovim fra Jozom Zovkom)

u ulozi američkog predsjednika... a u Vijestima

(ili kako se već zovu)

tipični splitski mulac svečano izjavljuje

da je Goran najveći, da ga treba staviti na novčanicu...

U kupatilu, pod blijedo-plavim neonskim svjetlom

promatra me nepovratno ostarjela, gola glava,

govoreći:

I tebe su, dakle, spizdili kao i sve druge

(O, Bože, Bože)

Što ti imaš s Ivaniševićem i s Wimbledonom,

zbog i radi čega ti je sve to trebalo?

Zbog i radi Gorana, kažem glavi u zrcalu,

i da znaš - nije mi krivo,

ali kad/ako ga budu razvlačili

"po šumama i gorama"

i uz "sinje more"

iskreno priznajem - bit će!